

Martin Larsen

Den polske antologi

digte

Fredag 9/4 2010 19⁴⁵ - 21²⁵

Er en kalabas et græskar? En mand
har i hvert fald en sort hat. Og
broen er ny. Verzeihung. En altan,
nej balkon. I det hele taget er
byen allegorisk. Pengene er nye, hvad
vil det sige? Sandheden vil ikke
størkne, solen skinner for meget.
Bierz sputazný. Som en flagermus.

Albert spidser sit ur. Var det
Albert spiser sit ur? Nej vel?
En sporvogn strejfede mig, altså
rystedes snavset af mig og jeg
føjte mig underligt opstemt. Floden
summede, nogle gange er en cigar bare
ikke en pipe. Den store spøgelseshund
æder den lille spøgelseshund.

Vandpytterne kan ikke stå stille.

Det kan antennerne heller ikke.

(Warszawa-tristesse)

Lingvisticus-Mysticus

Komórnik tegnede et hus af
sprog, han var spragkitekt.
Beboerne avlede andre tungefærdigheder
og tungesindigheder. Isoleringen
var målt, tungemålt nøjagtigt.
Nøje afmålt som sagt men senere
aflyst. Og derfor ikke belyst.
Skallerne faldt fra om vinteren.

Dét sprog lå ikke godt på tungen.
Det lå mere i kæberne forekom det.
Det skulle tygges grundigt eller
det *var* tygning snarere.
Tungen skulle hvisle som en slange,
som Sir Hissss. De kunne ikke
snyde med deres taler om roser
og ure. Dét sprog var tiltænkt
noget andet.

Applaus. Exit. De sidste fastboende
blev skyllet bort. Efter en lille
konference vælger digterne Luxembourg.
Det får en til at reflektere.